

علی حسن زاده

۱

بغض آسمان محو است
بر سنگفرش خیابان
یک قطره باران
پخش می شود زمین دلگیر
و شیشه‌ی پنجره
رنگ بخار می بیند

دست من
در فاصله‌ی میان پنجره و گلدان
تبخیر می شود
و بخار
مثل سگی هار
در ضلعی از اتاق
پارس می کند

۲

روی هیچ می ایستم
نه دستم به آسمان می رسد
و نه پایم به زمین

رنگ حزن
پر کرده نگاهم را و
با صدای خسته‌ی غربت
صدایت می زنم

خواب از سرم می پرد
هم چون پرنده‌ای که پر می کشد به سوی آسمان
برمی خیزم و
فکر می کنم به کابوسی که چون بختک
هرشب خواب مرا
تسخیر می کند

زمان در خود
می ایستد و
به گریه می افتم از
ندیدن تو